

Zitting 1981–1982 Nr. 44

17 216

Verlenging en wijziging van de Wet op de niet-c.a.o.-inkomens (Stb. 1980, 712)

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID¹

Vastgesteld 18 januari 1982

De leden van het C.D.A. betreurden de late indiening van het ontwerp. Door de terugwerkende kracht tot 1 januari 1982 komen afspraken tussen *werkgevers en werknemers over loonsverbetering, die meestal al voor Kerstmis worden gemaakt, weer op losse schroeven.*

Deze leden constateerden met grote instemming, dat de Minister naar aanleiding van vragen van het C.D.A.-Tweede-Kamerlid Van Dam (Handelingen Tweede Kamer, zitting 1981–1982, blz. 1221) heeft geantwoord de versoepeling uit het herziene besluit van 1981 ook voor 1982 te blijven toepassen onder voorbehoud van de uitkomst van het overleg daaromtrent met het centraal georganiseerd bedrijfsleven. Zij achtten het juist, dat de post incidenteel met betrekking tot leeftijd, dienst- of functie jaren en prestatieverbetering wordt verruimd.

Nu de wetgeving die de loonmaatregel voor c.a.o.-werknemers mogelijk maakt tot stand is gekomen, steunden deze leden de opvatting dat ook voor niet-c.a.o.-inkomens een gelijkwaardig of afgeleid beleid moet worden gevolgd. De leden wezen daarbij op het psychologische element in deze wetgeving. Ook zonder de onderhavige wet zouden huns inziens betrokkenen in het bedrijfsleven zich wel aan de algemene loonontwikkeling hebben geconformeerd.

De leden van het C.D.A. achtten het in dit verband gewenst, dat de Minister uitlegt welke naar zijn mening de praktische betekenis van onderhavig wetsontwerp zal zijn nu hij een beperkte loonmaatregel heeft genomen.

Moet de naleving van deze wet minitieuus worden gecontroleerd, zeker met het oog op de kosten–batenverhouding?

De leden van de V.V.D.-fractie brachten in herinnering dat zij reeds bij de eerste verlenging in 1980 hebben laten weten geen verdere verlenging van onderhavige wet te zullen steunen, tenzij de wet ingrijpend zou worden verbeterd. Een ingreep zoals bij deze wet voorzien, leidt immers tot verstarringen en mag derhalve niet te lang van kracht blijven.

Deze leden brachten eveneens in herinnering dat de wet zelf en de verlenging daarvan haastig en zonder voldoende overleg met belanghebbenden in het bedrijfsleven tot stand zijn gekomen. Zij hebben op de bezwaren daarvan destijds uitvoerig gewezen.

¹ Samenstelling: Van Dalen (CDA), Franssen (CDA) voorzitter, Kloos (PvdA), Van de Zandschulp (PvdA), Van Tets (VVD), Vonhoff-Luijendijk (VVD), Bischoff (D'66), De Gaay Fortman (PPR), IJmker (CPN) en Abma (SGP).

Welke activiteiten – vroegen deze leden zich af – heeft het departement intussen ontplooid om, voordat eventuele verlenging weer aan de orde zou komen, met het bedrijfsleven te overleggen over de technische bezwaren en mogelijke verbeteringen van deze wet ten einde voorbereid te zijn op een eventuele verdere verlenging. Als er dergelijk overleg is geweest, in welke mate is dan overleg gepleegd met de groepen, die bij uitstek betrokken zijn bij de belangen van de werknemers, die niet onder een c.a.o. vallen? Men denke met name aan organisaties als de Vakcentrale voor Middelbaar en Hoger Personeel.

Zal de Minister, zo vroegen de leden verder, artikel 4 van de wet gebruiken daar waar veranderde schaarsteverhoudingen wijziging in de beloningschalen/systemen gewenst doen zijn?

Op welke wijze kan men – in verband hiermede – voorkomen, dat werkgevers zich achter de wettelijke bepalingen verschuilen om de betrokkene een marktconforme beloning te onthouden waar aanpassing in de beloning van bepaalde kwaliteiten gewenst is? Of streeft de Minister een dergelijke aanpassing niet na? Als de Minister aanpassing niet wenst, hoe rijmt hij dat dan met de «mooie woorden» in de regeringsstukken, gewijd aan de innovatie?

De leden van de aan het woord zijnde fractie vroegen ten slotte op welke wijze de Minister zal handelen met de bepalingen ten aanzien van de incidentele loonsverhogingen?

Vindt de Minister niet ook, dat beperking tot 0,5% incidenteel – zoals eerder gehanteerd – op langere duur steeds bezwaarlijker wordt?

Wil de Minister inhoud geven aan het besef, waarvan in het regeerakkoord wordt blijk gegeven, dat de noodzakelijke doorbreking van de verstarring onder omstandigheden meer ruimte voor incidenteel nodig maakt? Zo ja, op welke wijze?

Beseft de Minister dat verschillen in capaciteiten en in inzet vaak voor de onderneming belangrijker zijn in de niet-c.a.o.-sfeer dan in de c.a.o.-sfeer? Het gaat niet alleen om staf of middenkader, maar ook om werknemers in kleine bedrijven, waar in intensief onderling verband wordt gewerkt waardoor ieder zich de waarde van hemzelf en zijn collega's voor het geheel zeer wel bewust is.

Op welke wijze denkt de Minister daaraan binnen het kader van deze wet tegemoet te kunnen komen?

De voorzitter van de commissie,
Franssen

De griffier van de commissie,
Dijkstra-Liesveld